

תת"ע 2432/06/19 - מדינת ישראל נגד אסף כהן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 2432-06-19 מדינת ישראל נ' אסף כהן

לפני כבוד השופטת שרית קריספין
המאשימה:
נגד
הנאשם:
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד פוקס
אסף כהן

פסק דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 1.4.19, הודעת תשלום קנס בגין אי מתן זכות קדימה להולך רגל שעמד על המדרכה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 67(א1) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: " אני הייתי ראשון ברמזור, משני הצדדים חצו אנשים את הצומת, אני פניתי ימינה, אז היתה גברת עם עגלה במרחק ממני, אני פניתי, מן הסתם צריך לאזן בין הרכבים, אז קופץ אלי שוטר, אני אמרתי לו שנתתי זכות קדימה לכל מי שהיה אפשר, אני לא יכול לחכות שהכל יתפנה, היו שם 3 ניידות, צילמתי אותם, כשאמרתי להם שאני מצלם לתוכנית הצינור, הם ברחו, היו שם משטרת תנועה, סלע ושיטור עירוני. לא היה להם מה לעשות, הם חיפשו עבירה מתחת לאדמה. נתתי זכות קדימה לכולם. אני לא מוכן לשלם סתם קנס. הוא כתב 2 וחצי שורות של מה שאני אומר".

מטעם המאשימה, העיד רס"ב מולאו טלה, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

על פי גרסת המאשימה, ביום 1.4.19, בסמוך לשעה 11:19, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, בדרך שלמה, מכיוון מזרח לכיוון מערב ובהגיעו לצומת עם שדרות ירושלים, נצפה על ידי העד כאשר הוא פונה ימינה, מבלי לתת זכות קדימה להולכת רגל עם עגלת תינוק, שעמדה בסמוך למעבר החצייה והמתינה כדי לחצות. הולכת הרגל חצתה, לאחר שהנאשם השלים את פנייתו ימינה.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: " היא הייתה רחוקה ממני מה משעמם לך בגלל זה אתה במשטרה. תגובה משנית של הנהג - אני מבקש שתמחק את השורה הראשונה, אני לא אמרתי את

זה. מספר אנשים עברו את מעבר החצייה כשכולם סיימו לעבור את מעבר החצייה אני הייתי ראשון ברמזור ופניתי מימיני ראיתי את העגלה כמטר וחצי ממעבר החצייה הבנתי שיש זמן מספיק כך שאפנה אל הימין בטרם תגיע העגלה אל מעבר החצייה ותתחיל לחצות את....".

בחקירתו הנגדית, מסר העד כי בהתייחס לעבירה שתיאר, הנאשם לא נתן זכות קדימה להולכי רגל נוספים במקום.

העד נשאל והשיב כי במקום הייתה ניידת משטרה אחת, אך לאחר שהנאשם הציג לו סרטון, בו ניתן להבחין בשלוש ניידות, השיב העד כי ייתכן והצטרפו ניידות מיוחדות אחרות.

העד שנאל והשיב כי הולכת הרגל עם עגלת התינוק, הייתה על המדרכה, במרחק של כחצי מטר ממעבר החצייה והוא הבחין בכך ממקום עמידתו, במרחק של 20 מטרים מהמקום.

לשאלת בית המשפט, השיב העד כי אינו זוכר אם היה שוטר יחיד בניידת באותו מועד.

הנאשם העיד להגנתו ועל פי גרסתו נהג במקום האמור, המתין בטרם הפנייה ימינה, על מנת שהולכי רגל, משני הצדדים, יחצו במעבר החצייה ולאחר שסיימו, פנה ימינה ואז קפץ העד והורה לו לעצור את הרכב. הנאשם הבחין בשלוש ניידות משטרה במקום. לטענתו, הולכת הרגל אליה התייחס העד בדו"ח, הייתה במרחק של כמטר וחצי משפת המדרכה ומעבר החצייה והוא הבחין בה והשתלב בתנועה.

בחקירתו הנגדית, טען הנאשם כי רק חלק מהדברים שנרשמו מפיו בדו"ח, אכן נאמרו על ידו.

הנאשם הסכים עם טענת התובעת, כי הבחין בהולכת הרגל עם עגלת התינוק, סבר כי יש לו זמן מספיק לעבור ופנה ימינה. כאשר נשאל, מדוע לא המתין שתעבור, השיב הנאשם כי יש להשתלב בתנועה וכי לא ניתן להמשיך ולעמוד בצומת. לגרסתו, לא הפריע למהלך צעידתה וחצייתה של הולכת הרגל.

הנאשם טען כי יש אור ירוק משותף לכלי רכב והולכי רגל, על מנת לאפשר לנהגים את שיקול הדעת מתי וכיצד להשתלב בתנועה.

הנאשם אישר כי ידוע לו, כי עליו לעצור כאשר יש הולכי רגל בסמוך למעבר החצייה, גם אם ברמזור בכיוון נסיעתו דולק אור ירוק, אך שב וטען כי כך עשה והוא מתפלג כי העד לא הבחין בכך שנתן זכות קדימה למספר הולכי רגל, בטרם פנה ימינה.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את הצדדים, בחנתי את הראיות, לא אוכל לקבוע במידה הנדרשת בהליך פלילי, כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

מהראיות שהובאו בפני וגרסאות הצדדים, נראה כי מדובר במקרה גבולי בו הפעיל הנאשם שיקול דעת, בטרם פנה

ימינה בצומת, עת הבחין בהולכת הרגל במרחק מה משפת המדרכה ומעבר החצייה ולא אוכל לקבוע, מעבר לכל ספק סביר, כי שיקול הדעת שלו היה שגוי.

מקובלת עלי עמדתו של הנאשם, כי כאשר יש אור ירוק משותף, להולכי הרגל ולנהגים, על הנהג הסביר להפעיל שיקול דעת בטרם כניסתו לצומת, תוך איזון בין בטיחות הולכי הרגל, לצורך בזרימת תנועה סדירה. ברי, כי כל מקרה לגופו וייתכנו מקרים בהם שיקול הדעת יתברר כמוטעה, אך לא שוכנעתי כי כך היה במקרה שבפני.

הנאשם עמד על גרסתו, לפיה, אפשר למספר הולכי רגל לחצות ועדותו בבית המשפט עשתה עלי רושם אמין. מכאן, כי יש לתהות מדוע בחר העד שלא לציין גם זאת בדו"ח.

העד טען כי היה יחיד במקום, אך התברר כי היו ניידות נוספות וכן, לא ידע לומר אם היה לבד או אם היה עמו שוטר נוסף בעת האכיפה.

בע"פ 4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודריק, על החלטתו בתיק קודם וקבע:

"... בוודאי שלא ניתן לומר שלעולם יש לראות את עדות השוטר כעדיפה... הוא עלול גם להטעות שלא במכוון. על כן צריכה הערכאה הדיונית לעמוד על המשמר ולפקח "שבע עיניים" על עדויות השוטרים, שמא נמצא בהן דבר, אפילו קטן יחסית, המעמיד בספק את הביטחון באמינותם. תהיה ההסתברות לקבלת עדות שוטר גבוהה ככל שתהיה, אין היא הסתברות מלאה והאפשרות שהשוטר טעה... לעולם קיימת".

לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק.

מורה על ביטול הדיון.

המזכירות תשלח לצדדים עותק מפסק הדין.

ניתן היום, כ"ז חשוון תש"פ, 25 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.